SINCERITATE

Mi-e dor adânc cumplit şi crâncen
Să urlu aş vrea dar nu-i decât un scâncet
Rănit adânc cumplit şi crâncen
Mi-e sufletul, iar urletu-mi e scâncet
De râsul tău nevinovat
Mi-e dor adânc cumplit şi crâncen
Că nu mai e ce-a fost odat
Rămas-a doar un scâncet,
Ce sună fals şi dureros
Şi-atâta-i de cumplit şi crâncen
Că mi-aş dori atât de mult să nu fi scos
Vreodat, nici măcar primul scâncet.

Mi-e dor adânc duios şi dulce
Să strig aş vrea dar nu-i decât o şoaptă
Mi-e sufletu-adormit adânc duios şi dulce
Iar strigătu-mi devine biată şoaptă.
De jocu-ţi de copil nevinovat
Mi-e dor adânc duios şi dulce
De ce nu vrei ca altădat
Încet să mă dezmierzi în şoaptă ?
Apoi să mă săruţi pe ochi plângând
Ca-n vis duios şi dulce,
Să nu mă mai trezesc nicicând
Să-mi susuri dulci cuvinte-n şoaptă.

Şi ne-am jurat îţi aminteşti, să fim copii o viaţă
Că nu mai eşti ca altădat de ce nu-mi spui în faţă ?
Ştiu bine asta m-ar răni adânc cumplit şi crâncen
Chiar dacă în mândria mea n-aş scoate nici un scâncet.
Şi poate cine ştie când, odată-n altă viaţă
Vom fii din nou ca doi copii nebuni, iubind
Cu dor nestins, adânc, duios, cumplit de dulce.